
Hiền Tài Nguyễn Long Thành (1942-1998)

Hiền Tài Nguyễn Long Thành (1942-1998)

ÔNG NGUYỄN LONG THÀNH sinh ngày mồng 08 tháng 02 âm lịch, năm Nhâm Ngọ, nhằm ngày thứ ba 24 tháng 03 dương lịch năm 1942 (trong khai sinh ghi ngày sinh là 29-03-1942) tại làng Long Phụng, Quận Cần Giuộc Tỉnh Long An.

Là con trai thứ trong gia đình làm nghề nông, thân phụ là ông Nguyễn Văn Kiến (sinh 1913), từ mẫu là bà Phan Thị Vi (sinh năm 1914).

- Năm 1949 – 1954 học sinh Trường Tiểu Học Rạch Núi, Cần Giuộc, Long An.
- Năm 1954 – 1958 học sinh Trường Tư Thục Tấn Thành, Xã Long An, Cần Giuộc.
- Năm 1958 trúng tuyển vào Trường Công Lập Petrus Ký, đỗ tú tài toàn phần năm 1961.
- Năm 1961 – 1963 sinh viên Đại Học Văn Khoa Saigon.
- Năm 1963 – 1965 làm thư ký thống kê thuộc Bộ Y Tế Saigon.

Năm 1964, phát tâm ngộ Đạo, nhập môn vào Đạo Cao Đài ngày mồng 06 tháng 02 năm Giáp Dần (dương lịch 19.03.1964) tại Thánh Thất Đô Thành (891 Trần Hưng Đạo – Saigon), sau đó đã mạnh dạn tham gia Ban Chức Việc phẩm Thông Sự.

Điều đáng nói là ở tuổi thanh niên thuộc giới trí thức lại sớm khải ngộ tâm linh, nhiệt tình tham gia Đạo sự với bộ áo dài trắng, khăn đóng đen đi lại giữa chốn phồn hoa đô hội ở đất Sài Thành.

Năm 1965, trúng tuyển vào trường Đại Học Sư Phạm Saigon (ban Anh Văn “khóa cấp tốc”).

Năm 1966 thi tốt nghiệp đỗ hạng ba, được quyền ưu tiên chọn trường dạy học, thay vì chọn điểm gần nhà tại Saigon, tâm linh lại hướng về Đất Thánh, Long Thành đã chọn trường Trung Học Tây Ninh làm điểm đến, vì nơi đây vừa làm nhà giáo, vừa đúng ý nguyện làm môn đệ Đức Chí Tôn, vì ở gần Tòa Thánh. Khi đó ông đã sáng tác một bài thi gần như dự báo cho cuộc đời phụng sự:

*Đường về Thánh Địa lắm chông gai,
Nhọc khách làng văn bước dặm dài!
Chí quyết đem thân nâng nghiệp cả,
Lòng đà phui sạch mộng cân đai.*

* * *

*Cân đai phui sạch đến rìng thiên,
Trực chỉ Thánh Tòa mộng thấy Tiên.
Ngoài ngõ xông xao tuồng bợn tục,
Trong Đền rộn rã trống cùng chiên.*

* * *

*Trống chiên rộn rã khúc tiêu thiền,
Giục khách phàm trần cất tiếng kêu.
Thầy hỏi! quí đây con đợi lệnh,
Chẳng hay Đạo sự ít hay nhiều?*

* * *

*Ít nhiều con phải quyết làm xong,
Ngặt nổi anh em chẳng một lòng.
Đưa trí hiếp ngu hiền chịu thiệt,
Dem thân phụng sự biết tròn không?*

Và ông đã chọn con đường phụng sự suốt cuộc đời ông. Tại trường học ông là một nhà giáo mẫu mực, làm tròn chức năng là một nhà mô phạm, thường xuyên nâng đỡ các con em học sinh hiếu học. Trên đường Đạo ông là một hiền giả đi tìm chân lý.

Cuộc sống thâm lặng trôi qua, bỗng vào một hôm thượng tuần tháng 02 dương lịch năm 1967, ông thấy Thiên Nhân hiện sáng lòa trong giường ngủ bốn lần trong đêm. Sáng hôm sau ông thuật lại cho ông Giáo Hữu Thượng Tỳ Thanh, hỏi như vậy là thế nào? Và được ông Giáo Hữu Thượng Tỳ trả lời là theo kinh nghiệm tâm linh và sự hiểu biết thì Long Thành được Đức Chí Tôn điểm Đạo giao cho **sứ mạng bí truyền** để phổ độ chúng sanh.

Quả thật vậy, từ đó ông ăn chay trường, sống độc thân suốt đời, đặt toàn tâm toàn ý vào con đường phụng sự chúng sanh. Ông đạt được phép thông công bằng cách **giáng tâm**, thường xuyên nghe được lời hướng dẫn giáo hóa của **Đức Lý Đại Tiên, Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc và các Đấng trọn lành**.

Việc trước tiên là ông được dạy phải đọc kỹ và tìm hiểu rõ nét hai cuốn sách: **Pháp Chánh Truyền và Tân Luật**. Ông lấy trí phàm phân tách và hỏi mục đích yêu cầu của công việc này, thì được trả lời để việc làm và lời nói sau này **không sai phạm nền Chơn Giáo ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ**.

Tiếp theo là ông bị bắt buộc phải **học thuộc kinh Thiên Đạo và Thế Đạo**, ông hỏi vậy để làm gì? Trả lời: Để thử **ý chí quyết tâm** của con người ông có quyết tâm đi trên con đường Đạo hay không?

Thế là ông vừa dạy học ngoài đời, lại còn vừa học Kinh lễ, ông không nản chí và đã học thuộc tất cả các bài Kinh trong suốt một tháng để trả bài cho các Đấng. Nghĩ cũng lạ thường, nếu không phải là một bậc căn tu ắt dễ ngã lòng nản chí, ngược lại ông là một học trò siêng năng của các Đấng Thiêng Liêng.

Sau khi được điểm đạo, bề ngoài ông vẫn là một người bình thường, nhưng trong tâm linh ông là một đồng

tử (medium) thường trực của các Đấng trọn lành. Cái hay của ông là luôn giữ mức quân bình giữa thần trí và xác thân. Vì vấn đề thông công nhập thể, có thể làm cái trí con người không bình thường trong đời sống hằng ngày, có khi trở nên ngớ ngẩn tạm gọi là bị “mát”, nhưng trái lại Long Thành vẫn vững tiến trên con đường Thiên cơ đã vạch sẵn.

Dù đạt được một trình độ tâm linh tiến hóa, nhưng bản tánh vẫn **ôn nhu, hòa ái, luôn luôn khiêm tốn**, suốt đời chưa thấy ông phiền giận một ai. Việc này, nhiều người sống gần hoặc từng tiếp xúc đều biết rõ.

Quả thật, Long Thành xứng đáng là một đệ tử chân truyền của Đức Chí Tôn. Ông đã độ được tất cả anh chị em trong gia đình nhập môn vào cửa Đạo và hướng tâm thức một số người đã từng gặp ông chấp thuận làm môn đệ Thượng Đế, tu hành theo đường chánh giáo Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ. Và điểm đặc biệt là ông vui lòng chấp nhận nhân quả của bản thân không lời than oán!

Vào ngày 01-12-1976 ông bị câu lưu hơn 4 năm tại các trại: B4, Cây Cày và trại cải tạo Bàu Cỏ đến ngày 2-4-1981 được trả tự do, ông vẫn tiếp tục ở lại Tòa Thánh tu hành cho đến ngày trở về thiêng liêng vị.

Suốt thời gian bị thử thách, vẫn một lòng **giữ vững đức tin với Thượng Đế**, vẫn **ăn chay trường** và tiếp tục phát triển tâm linh.

Con đường phụng sự của Nguyễn Long Thành có thể chia ra thành ba phần rõ rệt:

1. Phần xã hội:

- Làm tròn chức năng nhà giáo đối với con em học sinh.
- Âm thầm cứu trợ, cấp tế cho người cùng khổ.

2. Phần Đạo:

•Mặt công truyền: thuyết trình các đề tài Đạo Giáo tại văn phòng Khảo Cứu Vụ Tòa Thánh Tây Ninh nhằm làm sáng danh nền Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

•Tổ chức các khóa dạy giáo lý Đạo Cao Đài cho con em học sinh tại trường Đạo Đức Học Đường và Lê Văn Trung, nhằm mục đích dạy cho học sinh tiểu học rõ phần thể pháp và bí pháp của Đạo, để trong tương lai các em có thể định hướng tâm linh của chính mình trên đường nhập thể.

•Viết sách Đạo: Với mục đích đóng góp thêm những viên ngọc quý cho kho tàng tâm linh của nền Chơn Giáo, từ những năm 1971 đến năm 1998, Nguyễn Long Thành đã lần lượt cho ra đời 12 tác phẩm về Đạo Cao Đài như sau:

- Con đường của người Đệ Tử Cao Đài (đã được chính tác giả dịch sang Anh ngữ)
- The Path of Cao Đài Disciple.
- 24 giờ Đạo.
- Danh hiệu và tiêu chuẩn lập pháp Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.
- Thánh Ngôn yếu lược.

-
- Đời sống người Tín đồ Cao Đài.
 - Quan niệm tu chơn.
 - Nhìn lại 50 năm lịch sử Đạo Cao Đài.
 - Luận Đạo Sư Tập.
 - Thánh Ngôn tuyển tập.
 - Đường vào cõi tục.
 - Đời người.
 - Bí pháp.

3. Phần tâm linh:

- Nâng đỡ tâm thức cho những ai có tâm hồn đạo đức được may duyên gặp gỡ trong lúc ông còn sanh tiền. Có người sau vài lần luận Đạo với ông đã được khải ngộ về tâm linh.
- Về phương diện tinh thần, Nguyễn Long Thành là một phú ông tâm linh, trái lại về mặt vật chất là một người nghèo đúng nghĩa.

*Một mình một bóng giữa đêm đông,
Khép kín tư phòng để trống không,
Không, không, tất cả đều không cả
Không cả cuộc đời Đạo pháp thông.*

Đời sống vật chất của ông gần như không có gì tư riêng, ngoại trừ một vài bộ đồ đổi thay, ở tạm nhà một bà chị kết nghĩa, nhưng ông có một kho báu vô cùng to lớn đó là: “*Cái vĩnh cửu của tâm linh*”.

Lúc 15 giờ ngày 19 tháng 4 âm lịch năm Mậu Dần (14-5-1998) Nguyễn Long Thành đã thanh thản ra đi trở về cõi vĩnh hằng.

Dù biết rằng đời là cõi tạm, nhưng sự ra đi của ông đã để lại nhiều nỗi tiếc thương cho bao lữ khách còn đang bôn ba trên đường qua bến tục.

*Thánh Địa Tây Ninh
Năm 2008 (Mậu Tý)
Kỷ niệm 10 năm sau ngày Long Thành thoát tục.*